

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ε λίγο θά χτιπούσε μεσημένι... Ο Άντρε Σεμινό γάιδεψε τά μαλλιά του. Νά, τώρα, ό τηματάρχης ιου, που περίμενε άρο τό πρωτ αύτη την εύκαιρια, θά τὸν πληγίαζε, για νά τοῦ πῆ, διώς κάθε χρόνο :

— Λοιπόν, ποῦ θά πάς έπειτο; Σεμινό : Στὸ βουνό ή στην θάλασσα; Τυχερός άνθρωπος.

Κι' άλληστα, ήταν τέλος Τούλιον κι' ή

'Αντρέ Σεμινό, διώς κάθε χρόνο, είχε πάρει

κανονική άδεια γιά ένα μήνα.

Ο τηματάρχης του, λοιπόν, ένας φαλακρός άνθρωπος, ποὺ είχε γεράσει γρήγορα από τὰ βάσανα, διαν χρήστης με τη μέριμνα, στράβωντας από τὸ γραφεῖο του και στάθηκε μπροστὰ στὸν 'Άντρε Σεμινό, μ' έναν

χαμογέλο ξήλωται στὰ χείλη :

— Λοιπόν, τάν ωρίμος; Ποῦδη περάσης έφερες τὸ καλούπιό σου; 'Αχ! Μονάχα έστεις οἱ άντανδροι που μπορεῖται να χαρήτε τὴ ζωὴν! Έμεις ποὺ ξομογενεία δὲν μποροῦμε πειά νά ξανασύνουμε...

Ο Σεμινό χαρογέλοδος κι' αιδές από τὴ χαρά του, σάν άνθρωπος ποὺ ήταν νά ζησην...

— Μά τὴ άλληστα, δέν άποράσια άκομα, τοῦ άπλαντησε. Λέω νά πάω στὴν Κυανή Ακτή. Μά μον δρέσει και τὸ Σαυονί, με τὶς δύναμορες έδρομος στὶς 'Άλπεις. Πέρυσι είχα πάει στὴν Οστάνδη...

— Α, ναι, θυμάμε... 'Έκανε ο τηματάρχης. Μάζ είχες στείλει μιά κάρτα με τὸ

Καζινό... "Α, τί ζωή. Θεέ μου, τί ζωή! Σὲ ζηλείνι..."

— Ε, ναι, διώς είναι κανεὶς έλευθερος σὰν τὸ πούλι δὲν έχει ποῦ νά πάη. Μά θα προτίμησες έφειτος τὶς 'Άλπεις. Ήξερε ποὺ πήγα πρόπεροι στὴν Κυανή Ακτή.

Και ξέσπασε σ' ένα ληγόρι και μαράνο γέλιο. "Υστερό" άποιχαρέτησε μ' ένα δέραρδο οπτίζουσα τὸν χειριού δύοντας τοὺς συναδέλφους του, φίλους τὸ χέρι της 'Αντονανέτας, της διορετῆς και πεντάμορφης διακευόγραφης που ήταν έναλαρό βήμα, διάν άνθρωπος ποὺ τραβούσε πόδες διώς τὶς άποδότες και συναγαπατεύεις περιτετες; νῆς ζωής.

Ο 'Άντρε Σεμινό, σηγανώντας τὸ δράσιο, πήγε τὸ λεωργείο γιά τὸ στίτι τιο. Καθίσα, μαργαρίσαν, αϊλή δωρεὰ τοῦ Πρεσβυτορίου, κατά στήν πρίνιν ὀλιγά τοῦ Σαυονίου, σὲ μιά διάρητη βιβλίστα, ποὺ ήταν δηλι διή του, χωρὶς νά έχει άργηθες γέληνες. Πιό πέρα μόνο ή αν μιά άλλη βίβλα κι' ένα άγγοτηπια.

"Όταν λοιπὸν έργασε στὸ σπίτι του ο 'Άντρε Σεμινό έλειπε καλά τὶς πόρτες και τὶς παράθυρα, τράβηξε και τὶς κουντίνες κι' έπειτα, σχεδόν πειά σκοτεινά, γδύθης, φόρεσ τὶς πυτζάμες του και τὶς παντούφλες του και ξαπλώθησε σὲ μια βαθεά πολυθύρα με νωγέλεια.

— Ακ! Τι ώροφα ποὺ είνε δῶ πέρα!.. 'Αναστέναξε. Άντρε θί είσαι παλαβόν αν τὸ κουνήσης από τὸ ημέρα σπιτάρι σου. Μά τι τρέλλεις είνε αὐτά τὰ θερινά τιξείδια! Έκεινοι ποὺ πηγαίνουν να περάσουν άλλον τὸ καλούπι τους δὲν θά έχουν άστραλος μιά δροσερή βιλάτσα σὰν τὴ δικῆ μοσ...

Ο Σεμινό ήταν ένας όπειροδόλος: Σούπε μὲ δεριά, με αύταπτές και μὲ παραστήσεις. Ή τημάτα μέρες της άδειας του, ήταν γι' αύτον τημάτα μέρες παραζηνών διασπεδάσεων. Μπορεῖ νά πῆ κανεὶς πότε θεωρούσαν αινό τὸ μῆνα σάν μιά αναπόθετη πολιορκία, για τηνότια δύος: είχε προετοιμασθή από καρφο: Είχε κάνει τὶς προηγήσεις του, είχε διατίθει τὰ καλύτερα διπτέρια μεταξύ μέρισμάτων και είχε άγοράσει δύα τὰ κυνηγαργαριά περιοιδιά τοῦ τελενταίου τριμήνου. "Εσαι, θά περνοῦσε εύκλωσια τὶς μέρες του, μακριά από τοὺς περιασμόδ

και τὸ δρόμοβο τῆς κομποτόλεως. "Έπειτα είχε φροντίσει και γιὰ τὶς ταξιδιωτικὲς κάρτες του. Είχε άγοράσει άρκετές από αύτες και τὶς είχε δώσει σ' έναν πιλικό φύλο του, ποὺ θὰ ζημεύει κανένας τὶς μέρες γιὰ τὶς 'Άλπεις. Ή κάρτες του ήταν γραμμένες, έπουμες με τὶς διεύθυνσεις τους και μ' ένα σωρό «έργαρδίους απατωλούς». Ο φίλος του δὲν θά έκανε τίποτε αλλά παρὰ νά κολλήσῃ ένα γραμματόσημα και νά τὶς στείλη από τὸ Σαυονί και τὰ χωριά τῶν 'Άλπεις. Απότο ήταν τὸ σύστημα τοῦ Σεμινό και κανεὶς μετοί σήμερα δὲν είχε καταλάβει τὴν απάτη του.

Ο 'Άντρε Σεμινό δωρεά είχε νά κάνει και μιά άλλη δουλειά, κατά τὶς απελευθερώσεις της τεμπελίας τους νά μάθη απ' έσω τὸ δοργὸ Σαυονί και τὸν περιγράφον του. "Εργετε νά ζέρη σπιθαμή πρός σπιθαμή την παρέμποντα μέρη ποὺ, είχε πάει νά περάσει τὸ καλούπι του. "Έτσι θά είχε να δηγήσαι στὸ γονείο του τὸν έναν αιρό επδρομές μὲ καινούργιους φύλους και φύλες. "Υστερα, θά περιέργεις τὴ ζωὴ τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, θ' άναφερες τὰ ηγερά ονόματα τους και θά ενδιέποτες τὶς πιο λυρικὲς έκφραστες γιὰ τα μαργενικά πανοράματα που είχε απόλαυσε. Τέλος, έτι τρεις μήνες τολβάστων, θά είχε να πούν μεταξύ των πρετόλων της ζωής τους.

— Θέλετε ν' άκουσετε κι' αιδές τὴν περιπτέται μου; Θύ ζεγε μ' ένα προσποτιό δύος στοὺς συναδέλφους του. Είναι χαροπότενέ... Ένα βράδιον διέτησε από τὸ δείπνο, είχε κατεβή στὸν κήπο τὸν ξενοδοχείον να κάνει μερικά βήματα. Ξεκίνησε πάντα στὴ γυναικία ένας περιηγήσιον δικηγόρου του Μποντέν. Άντη η γυναικαί ήταν ο τύπος τῆς μελαγχονίας, ψιωραφίας; Φλογερή, με μαρδα μαρδα, με μαύρα μαλλιά, και με πορφυρά γελή, με δύο λόγια, μιά μωροπαία. Θεωρώ περιπτώ νά σάρ ποδὸς από τὸ άπαντελόγονο της έκανα τὰ γλυκά μάτια κι' οι προσποτιόδων νά βρού μια ενδαιμονία. Λοιπόν, έκεινη τὴ μαργενική νύχτα, στὸν κήπο τοῦ ξενοδοχείου...

Ο 'Άντρε Σεμινό, απόλαυσάντων τὸ τανάριό του, διέτεινε να σαρανδώσει γιὰ νά τὶς δηγήσει τὶς νέες έρωτικὲς ίστορίες που διέτεινε να σαρανδώσει πάντα στὸν ξενοδοχείον του, διότι θά ζαναγήσεις στὸ άπωφεγγό. Ο τηματάρχης του θά ξεριψε τὰ ζέρα του κατενέδιασμένος, και η 'Αντονανέτα, κιτρίνη από τὴ λόσια της, θά τον ζηρώγειε φονικές ματιές. Μά γατιά άγαν τὸν κόπτατο πάντα θετοί ήταν η 'Αντονανέτα: Μωτηριοί! Δὲν άπαγχον, καθὼς ζέρετε, πιό παράξενα πλάσματα από τὶς γυναικες...

Είχαν περάσει, λοιπόν, διάτον, διάτον μέρες αύτοῦ τοῦ άλλοκοτού και φαντικού ταξιδίου τοῦ 'Άντρε Σεμινό, διαν άξια συνέβη κάτι ποὺ αποτάπει τὸν ξημαρικό αιδέ δύον Ζευάν.

Ενα απότελεσμα, καθὼς συλλογιστέαν διότι οι συνάδελφοι του, θά είχαν λάβει από μέρες τὶς κάρτες του από τὸ Σαυονί, άκουσε ξαφνικαία γιὰ ζετανά τὸ κονδύλινης τῆς πόρτας... Μπά... Πούδης μπορούσε νά ήταν τέτοια ώρα: Κανένας μάγκας, περνόντας, θά είχε κτηπάτε τὸ κονδύλινη γιὰ νά πάει... Αυτό ήταν ήταν... Μά σε λόγο, νέο κονδύλισμα. Διαβόλε! Μήπος μπορούσε νά πάη ν' αιδέ; Ή 'Άντρε Σεμινό, γιὰ δύο τὸν κόπτατο Σαυονί, στὶς 'Άλπεις. Η περιέργεια ωτόσο τὸν έκανε νά συρθεί σιγά σιγά αλλά ως τὴν πόρτα κι' από έκει, από τὴ μικρή θυμιά, γιὰ οιζή μια κρυφή βιλάτσα πατατιά, μιά νά ποιός ήταν διέπιστε τον τού...

Θεέ που! Ο 'Άντρε Σεμινό λίγο έλειψε νά λιποθυμήση. Μιά παραποταμή γνωνιστών στεκόταν μπροστά στὴν πόρτα του. Ήταν η 'Αντονανέτα...

Γιὰ μιά στιγμή συλλογιστήκει ν' ανοίξει τὴ πόρτα και νά τὴν αφίξη στην άγκαλή του. Τὴν ήδηλε, τὴν έπιπλωσίαν, τὴν άγαποτίση, περιμένοντας από κάθε άλλη φορά και πεπαλάθιαν ποὺ κι' έξεινη τὸν άγαποτίση, δάλλωντας διοικόντη, στὸ σπίτι του. Αμέσως δώρος μιά άλλη σφήνης τοὺς συ κρατήσεις: μήπος ήδηλε να τὸν παρασύνει σε καμιά παγίδα; Μήπος είχε διοικασθή τίποτε και ήδη ποιός ήταν τὸ ξεμασταρόσημο; Ο 'Άντρε Σεμινό είχε μαρμαρώσει στὴ

* Η περιέργεια τὸν έκανε νά συσθή σιγά σιγά τὴν πόρτα

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΩΔ ΣΤΡΗΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1617)

νά διαφωτίσετε!...

Στήν άνάκρισι ο Τόμης, ό μάτουφύλακας, υποχρεώθηκε νά όμολογηση όλη την άλληταια και νά αποκαλύψῃ τη συζήτηση του με τὸν άγνωστο κύριο. 'Ο άνακριτής γέλασε άπο τὴν παρδά του και τοῦ δήλωσε ν' ἀφήση αὐτές τις ἀπέλεις δικαιολογεῖς και νά τοὺς διηγηθῆ την άλληταια. Μάταια ο Τόμης διαμαρτυρόταν ότι δὲν τοὺς ἔλεγε φέματα. Οι άνωτεροι του τὸν θεωρήσαν ἔνοχο και τὸν ἔλεισαν στὴ φυλακή, γιατὶ δὲν πίστεψαν οἵτε τὸν ἀστυφύλακα Στρητού, ό δόποις πῆγε και τοὺς μίλησε γιὰ τὴ δική του συνάντηση με τὸν ἄγνωστο κύριο, νομίζοντας ότι ἔλεγε φέματα γιὰ νά ύποστηριξε τὸν συνάδελφο του.

Μά κι' ὑστερα ἀπ' αὐτή την λωποδυσία, μιὰ τρίτη τολμηρότερη ἀπὸ τις δύο προηγούμενες, ἔγινε με τὸν ἴδιο τρόπο στὴ Γούνολ Στρητ. Και κατὰ διαβολική σύμπτωσι εἶχε παροιστασθῆ πάλι ό καλοντυμένος φίλος τῶν ἀστυνομικῶν κι' εἶχε δώσει στὸ οκοπό τὸ σχετικὸ φιλοδρόμημά του.

"Ολοι είχαν ἀρχίσει νά διασκεδάζουν μ' αὐτή την κωμικοτραγικὴ ιστορία ἀν δὲν ίνταις διάστονοι Οὐδέλλαν Ντράφιλ ν' ἀνάλαβη ρη νά διαφωτίση αὐτή την ὑπόθεση και νά ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλληταια. 'Εξέτασε προσεκτικὰ και τοὺς τρεῖς ἀστυφύλακες και τέλος κατέστρωσε τὸ σχέδιό του. Ντύθηκε πόλιομαν και κάθε νύχτα περιπολούσε στὴ Γούνολ - Στρητ, περιμένοντας τὴν ἀφίξη τοῦ ἀγνώστου, και πράγματα αὐτὸς ό γάμαθος ἀνθυποστος δὲν ἀργούσε νά φανη. Μετὰ μιὰ ἔβδοματά πληρίσατε μιὰ νύχτα τὸν Ντράφιλ και θέλησε νά τοῦ πιάστη συζήτηση. Μά ἔκεινος μ' ἀστραπιαία ταχύτητα τοῦ πέρασε τὶς χειροπέδες. "Υστερα κάλεσε τοὺς βοηθοὺς του και ἀρχίσει νά ἔρευνα τὸ δρόμο. Πράγματα, σ' ἓνα χραείνον συνέλαβαν τρεῖς κακοποιούς, οι δόποις προσπαθοῦσαν ν' ἀνοίξουν ἕνα χρηματοκιβώτιο.

"Ετσι τὰ μέλη τῆς σπείρας ὡδηγήθηκαν στὸ τμῆμα κι' ὑπεβλήθηκαν μιὰ ἔξαντλητική ἀνάκρισι. Στὸ τέλος ἀναγκάσθηκαν νά μολογήσουν τὸν τρόπο με τὸν δόποιο ἔργαζονταν. 'Ο καλοντυμένος κύριος ἤταν συνεργάτης τους. Αὐτὸς είχε ἐντολή νά παρασύρῃ μακριὰ τὸ σκοπό ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ γινόταν νά λωποδυσία και τὸ ἔγκλημα. "Υστερα τὸν δωροδοκοῦσε γιὰ νά μη μπορῇ νά ἀναφέρῃ τὴ συνάντηση του δι, τι κι' ἀν συνέβαινε. Κι' αὐτὸς ἤταν ἔνας περίφημος τρόπος νά παραμένουν ἀσύλληπτοι και νά «έργαζανται» θυμάτια οἱ κακοποιοί.

"Η πρωτότυπη σπείρα κλείστηκε, ἔννοεῖται, στὶς φυλακὲς και γρήγορα τὰ μέλη τῆς θὰ καθήσουν στὴν ἡλεκτρική καρέκλα γιὰ νά πληρώσουν με τὸ ίδιο νόμισμα τὴ ζωὴ τῶν θυμάτων τους.

TZON ΠΗΡΣΟΝ

ΜΙΑ "BENTETTA,, ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1596)

Ξέρετε δὲ ποιά ἤταν ἡ αἰτία τῆς ἀποφάσεως της νά ἀπαρνῆται τὸ κόδομό; "Ἐνας ἄνδρας." "Ἐνας ἄνδρας ποὺ κύλισε στὸ βούρκο αὐτὸ τ' ὥμορφο λουσούδι και προσπάθησε νά τὸ ἔξευτελισῃ. "Ἔμοιαζε σάν ἔναν κακούργο ποὺ ποδοπάτει μὲ λύσσα ἐν' ἀθώῳ τριαντάφυλλο! " Ή Τζένου πέρασε μαρτυρικὲς μέρες μαζί του γιατὶ τὸν ἀγωπόδες παράφορα. Ταχικά ἔρχοταν νά με συναντήσῃ μὲ κόκκινα τὰ μάτια της ἀπὸ τὰ δάκρυα. "Ωτόσο ήξερε νά συγκρατή τὴ θλῖψη της. Μά ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου είνε τόσο ἀδύνατη! "Οταν λοιπόν ἔκεινος τὴν ἔγκατέλειψε, ή Τζένου, μη ἀντέχοντας στὸν χωρισμό του, πήρε τὴν ἀπόφασι νά κλεισθῇ στὸ μοναστήρι.

Και πράγματι, ἀφοῦ τακτοποίήσε τὶς ὑπόθεσεις της κι' ἀποχαιρέπτει τοὺς φίλους της καὶ τοὺς γνωστούς της ἔγκατέλειψε τὴν μάταιη ζωὴ μας.

"Η Τζένου Λουξέϊγη ἤταν πλασμένη νά γίνη ξανας ἀγγελος. Κι' ἔγινε!

TITAINA

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1605)

— Πατέρα, τοῦ ἔλεγε μὲ συγκρατημένο θυμό, δὲν μπορῶ νὰ κάθονται δῦ πέρα, ἐνῷ τ' ἄλλα παιδιά τῆς ἥλικις μου, ἔχουν ἀρχίσει πειά νὰ ταξιδεύουν. "Ολοι μὲ φωνάζουν δειλὸ κι' ή γυναικες χαμογελοῦν εἰρωνικά ὅταν μ' ἀντικρύζουν!

— Και τι σὲ νοιάζουν ἔσσα νὰ γυναικες; Φώναζε ἔξαγωμένος ὁ Γκαλέκ γιὰ νά πῆ κάτι. Πρέπει νά ζέσσεις ότι θι γίνεται αὐτὸ ποὺ θέλω ἔγω! Κι' δι Γιάν έφευγε ἀπὸ κοντά του σὰν δαμάνενος σκύλος. Καταλάβαινε ότι δι πατέρας του είχε δίκη. Ναι, ήταν ἔνας χαμένος ἄνθρωπος. "Ηταν τόσο καρπαθιαγός λές και τὸν είχε γεννήσεις καὶ νένας πιθήκος. "Ολοι οι νέοι τῆς ἥλικας του είχαν τὶς τρωφές τους φίλες. "Εξεινον δὲν τὸν πλησίαζε καρμιά. "Ολες νόμιζαν ότι ζούσσεις εἰς βάρος τοῦ πατέρα του κι' ότι ἤταν ἔνας ἀπαίσιος τεμπέλης. Κι' αὐτὸς είχε ἀρχίσει νά πά πιστεύειν κι' διδοῖς γιατὶ δῆλη μέρα τοῦ τήν περιοδού ξαπλωμένος στὴν ἀμύμονα σάν ἔνας ἀνθρωπος ποὺ έχει ξαπολάσει τὴ συντήρηση του. Και σὰν νά μήν ἔργανταν αὐτὰ τὰ βάσανα του, βρέθηκε νά ἐφοτευθῇ τὴ Μαντλαίν, τὸ ποὺ δημοφόρο κορίτσιο τοῦ χωριού. Τότε ἔγινε πιο φριγτὸ τὸ μαρτύριο του γιατὶ κι' ἔκεινη τὸν περιφρονούσε και τὸν κορόδινε:

— Γιάν, πότε θὰ μπαρκάρῃς; Τὸν ρόταγε εἰρωνικά ὅταν τὸ συναντοῦσε.

Κι' ἔκεινος ἔτρεψε νά κρυψῃ τὴν νεροτή του γιατὶ δὲν ξέσει τὶ νά τῆς πῆ. Τὸ μαρτύριο του κράτησε ὡς τὴν μέρα ποὺ φύγαν ή φαροπούλες. "Ανεβασμένος πάνω στοὺς βράχους τὶς είδε νά φεύγουν ή μιὰ πίσιον ἀπὸ τὴν ἄλλη μ' ὅλανοιτα τὰ κατάλευκα πανιά τους, φρεσκοβαμμένες και πετακάδαρες. "Εμείς ἔκει ἀκίντης μέχρι ποὺ σύρουσαν κι' ή τελευτές ἀγίνεις τοῦ ἥλιου. Μά τότε τὸν κρύψει μιὰ ἀπεργατικὴ ἀπελπισία. Συερτόταν διτὶς ἀπὸ αὔριο ή Μαντλαίν ή ἄρχιζε πάλι τὰ πειράγματά της. Και πάνω στὴ θλιψή του θέλησε νά δώση πά τελος σ' αὐτή την ιστορία: "Έλειπεται τὰ μάτια του κι' ἀφέθηκε νά πέση πά τοὺς οὐρηλούς βράχους στὰ πάτηα τῆς θάλασσας.

Τὴν ἄλλη μέρα ο χωριός του βρήκαν τὸ πτώμα του στὴν παραλία. Ο Γιάν είχε ἐπιτέλους ταξιδεύει. Μά για τὸν ἄλλο κόσμο!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΥ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1597)

Δὲν πρόλαβε νὰ περιπατήσῃ διώρους και πολὺ και πράγμα... καταπληκτικό έκανε μιὰ γωνιώματα, ἔπειτα ἀλλι κι' ὑστερα ἀλλι! Ο Κλοκλό πήγαινε νὰ τρέλλαθη ἀπὸ τὴν χαρά και τὴν ἔπληξη του. "Εδώσε και στὶς τρεῖς φαντεβοῦ και ἔτρεψε ἀμέωνς ν' ἀνανεώσῃ τὸ συμβόλαιο τοῦ διαμείσωτος γιὰ ἔνα χρόνο.

Μά την ἄλλη μέρα μάταια περίμενε τὸν ἔρχομό τους. Καμια μά δὲν πάτησε τὸ πόδι της ἔκει.

Μολατάπτη αὐτές η τρεῖς κατακτήσεις του ἔκαναν τὸν Κλοκλό πιο τολμηρό. "Εξακολούθησε λιόπον τὰ κυνηγά της γυναικες και τρέπεται στὸ δρόμο, νὰ τὶς πειράζῃ και νὰ δέχεται φασισμάτα. Και ποτὲ δὲν ἔμαθε δει την ἔκεινος κατακτήσεις του ἥσαν φίλες τοῦ Μωρίς. Είχαν συνεννοηθῆ νὰ τοῦ παίξουν αὐτὸ τὸ παιχνίδι γιὰ νά μή κάσσουν τ' ὕδωρο διαμέρισμα τῆς δύο Ρουσσών, στὸ δόποιο περνούσαν τόσο εὐτυχισμένες δηρες!

ZAN NTYBAL

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1621),

θέσι του.

"Η Αντονανέττα χτύπησε ἀκόμα μιὰ φορά τὸ κουδούνι και κατόπιν ἔφυγε ἀργά, ἀργά, σκύβοντας τὸ κεφάλι σάν νά ἤταν λυπημένη. Ο 'Αντερέ τότε, μὲ μιὰ ἀπεργίαστη πίκρα στὴν καρδιά, ξαναγύρισε στὴν πολυθρόνα του, ἀπὸ τοῦ δικέντησε τὰ φανταστικά του ταξίδια. Μά σε λίγο καταλαβε πώς η κουμδιάσια αὐτή είχε τελειώσει ξαφνικά. Δέν θά είχε νά δημητρήσῃ καμιά ψευτική περιπέτεια στοὺς συναδέλφους του. Θά ἄρχιζε ὅμως μιά: τὴν πιο δημοφόρη τῆς ζωῆς του.

Θά παντερότατη τὴν δημοφόρη Αντονανέττα.

MORIS ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ